

FESTA

11 Setembre 1714

Al deixà el llibre de la nostra historia
 quan cau laçada la ciutat valenta
 queda una data fita en la memoria
 i en el cor un desig, que l'atormenta.
 Data, que'ns mostra llibertats que moren
 sota dels peus del vencedor innoble,
 desig de retornar-les, com ho foren,
 raer antie dels drets de nostre poble.
 Desig que no es consúm i és més viu ara
 quan arriba amb el jorn la recordança
 de que malgrat el temps, vençuts encara
 sabem tan sols el viure d'anyorança.

• • • • •
 Mes ¡all! que a l'anyorar coses passades
 ens bat el cor si la passió l'inspira
 i mentres que les dents són apretades
 els punys es elonen fortament amb ira!

ENRIC CUBAS.

L'encís de la Deesa del Bosc de Roures

Oh! aquell passeig pel bosc solitari, oh! la gaubansa infinita de la quietut serena i magestuosa d'aquell exèrcit de roures que arrapats a les mateixes entranyes de la terra desafien al vent i al llamp altius i orgullosos, oh! la magestat dels roures callats, que no dinen res al vianant, ni al qui sots llur ombra benèfica s'arredossa, ben al revés d'alguns porters quan s'arredossa el pobre trazeunt en els portals en dia de xàfec.

Oh! (ai, no). Ah! l'ensomni gronxadís i voluptuós de la diada aquella. Ah! les olors fruides a plenes narines entre romanís i farigoles, entre esbarzers i ensiam buscà. Ah! les virolades cireretes de pastor i les vergonyoses violetes, l'escandalosa ginesta i l'entremaliat enredabosc. Ah! (i va l'últim) el filosòfic caragol sempre amb la casa a l'esquena, pacient, calmós, sofert, però que no paga lloguer, perquè es propietari de la casa, ni paga contribució tot i essent propietari.

Quines olors més afalagadores, quines visions més aurífiques, quina música més arrobadora la de la selva verge, i de les herbetes verges i dels caragols verges.

Caminava pel recó més intrincat del bosc; els arbres com gegants encantats aixecaven sos braços al cel sostenint la immensa ombrel·la de son retallat fullatge; sos troncs rugosos i bonyeguts em feien l'efecte d'uns monstres petrificats que un Deu poderós hagués plantat allí pels segles dels segles; cap al fons el bosc s'estrenyia esmunyint-se per un coll entre espedats altíssims, la ombra hi era espessa, gairebé era tot envoltat per les tenebres, tan fosc que un hi trobava a faltar la presència dels *serenos* cantant les hores. De sopte oi un cant dolcíssim. ¿Era el *sereno*? No, una cogullada. L'encant es desfè.

Seguí caminant cap al indret on l'ombra era més espessa, les tenebrositats del bosc m'atreien; la quietut, aquella quietut que se sent, que's fa visible, gronxava mon esperit elevant-lo a regions etèrees entre nuvols de flonja boira, on s'hi gronxava, s'hi gronxava... i s'hi anava d'allò més bé.

Cansat de caminar, que no de geurer que mai me cansa, m'assentí al peu d'un d'aquells monstres encantats, cobert de fullatge i on no hi havia pardals que t'*apedreguessin* des de dalt com els de la Rambla. ¡Que bé s'hi estava allí! A poc d'estar-hi mig sentat, mig ajegut sentí una fiblada discreta, però que's feia sentir, a l'anca dreta. Oh! l'insecte cantat per les ben trempades lires d'Isop, de Samaniego i de Lamartine! Oh! la laboriosa formiga. Una formiga de cap deforme i roig a qui, de segur, jo barrava el pas del seu camí, m'avisava carinyosament amb el llenguatge mut de la seva sòlida *dentadura* que m'apartés d'allí.—No pot esser, l'insecte treballador, are justament estava comensant a gaudir de la benauransa enfortidora d'aquesta penombra benèvola i d'aquesta posició tan còmoda; no pot esser, l'insecte, però tu, formiga treballadora, no t'en fas càrrec d'això amb la teva activitat sens límits (encare que't passes tot l'hivern gandulejant). Vina, per això, l'insecte, vina que jo no vull causar perjudici a tercer. I agafant amb la mà dreta la formiga de

cap roig amb tota cura, la posí al altre cantó, mentre amb l'esquerra em gratava el lloc on l'animaló m'havia *truca*t per a que li fes pas lliure. Oh! la poesia de les formiguetes laborioses!

I l'ensomni continuà. La quietut del bosc feia bronzir les orelles i allà dalt, molt alt, en el cim del brancatge, l'oreig hi trenava una cançó, una dolça cançó...

Els pàrpres s'em tancaven; els membres lassos i caiguts s'enmotllaven en les desigualtats del *jeient* on reposava, les pedretes, els branquillons trossejats, i les arrugues del terreny s'enmotllaven també en el meu còs deixant marcades en mas carns un sens fi de sotets, de ratlles i de vermells... els matelassos del llit son més còmodes, però... no tan poètics.

M'adormí bressolat per la non, non, de mare Natura; els arbres gegants em vetllaven, i els mosquits acomplien també llur tasca per a que tot fos ben natural i ben complert. Mercès, mare Natura, mercès, arbres gegants i als mosquits, mercès també.

Una remor suau, com d'un pètal de rosa remogut per una papellona, em despertà. Oh! la visió formosa. Oh! la meva benauransa! Una fada mig cuberta per una vaporosa gassa, vert ampolla, flonja com una boira de matinada de Maig i guarnida sa rossa cabellera de gessamí i flors de malva, venia del fons del bosc juguinejant, infantil i candorosa perseguint les llagostetes que ¡tric! ¡tric! anaven saltant d'assí i d'allà. Oh! la fada hermosa, de carns de marbre rosa transparentes i diàfanes! Oh! la Deesa del bosc de roures i d'ànglans d'or. ¡Que bella, que impalpable! I com salta la filla del meu cor. ¡Ai, Senyor!

De sopte es parà; una punxa s'havia clavat en son peu de nacre. Maleida punxa! No se perquè n'hi ha d'haver de punxes als boscos! Aixecà la cama d'ivori amb llestesa acrobàtica sense, però, estripar la túnica vaporosa de boira de matinada de Maig; amb sos dits ambarins cercà l'intrusa i clavant-hi ses ungles d'ònix la arrencà i aixecant el cap victoriosa la llessà al aire. La bella criatura! Reuní aleshores la formositat robusta de Diana amb la gracia delicada de Venus sortint de les ones. Les llagostetes enjogassades saltaven al seu entorn per a que jugués amb elles a la *pu, put* i ella emprengué de nou la seva persecució. Aleshores em veigé, es parà i'm somrigué. Oh! l'Afrodita, la Deesa dels amors venturosos, protegèix-me! La visió d'aquella boca entreoberta al somriurer era prou per a fer tornar beneït de goig al més indiferent dels mortals, Apeles, Fídias, Homer, Ciceró, i els cubistes, no haurien sigut prous per a pintar, esculpir, cantar, ni descriurer la bellesa d'aquells llavis i d'aquelles dents ¡Com l'haig de cantar jo! Llàstima que tenia la llengua una mica bruta; no devia estar prou bé de ventrell, Hipòcrates ens haguera tret de dubtes.

Tornem-hi. Deia que'm somrigué i que m'ensenyà unes dents com perles ¡es clar! i uns llavis coralins ¡es clar, també! i jo al veurer aquelles dents i aquells llavis i aquell sotet de la barba cregué veurer, no un trós de cel, la Gloria en pès oferir-se a ma vista.

La mirada d'aquells ulls blaus sota les celles rosses, el somris d'aquells llavis vermells, i el complement del somris d'aquelles dents tan blanques m'atreien amb la seva coloraina emmarcada pel rosa de ses galtes i la verdor de la seva tu-

FESTA

nica vaporosa. M'aixequí del *jeient* on estava estirat i'm dirigi cap an ella. Aixís vista d'enfront era d'una plasticitat incomparable. Aixís, de cara, m'esguardà, somrient sempre, anar cap a n'ella, mes al apropar-me donà mitja volta. Oh! vista de perfil; la seva plasticitat era més incomparable encare. Seguí acostant-m'hi i ella, mirant-me maliciosa amb el cap entregirat, seguía somrient... m'hi acostí mes encare i aleshores ¡oh! aleshores acabà de donar mitja volta més i emprengué una correguda cap al fons del bosc, cap al fons tenebrós de la roureda. Oh! vista d'esquena; la seva plasticitat quedava completada del tot. Embadalit veient-la correr, seguí caminant tement a cada pas que s'estriparia la transparenta túnica enganxant-se-la amb quelcun esbarzer, i ella corria, corria i jo al darrera tement veurer-la ensopegar i caurer i... vaig esser jo que vaig caurer, badant d'aquella manera. Una riallada cristallina, fresca com una cosa molt fresca, es deixà sentir. Vaig aixecarme veient les estrelles, però a la Fada aquella no la veigé.

Somniador i amb un blau al genoll i un estrip a les calces sortí del bosc. Un home empenyent una rella que feien mourer dos bous, llaurava un camp proper.—Digueume, l'home, heu vist passar per aquí la visió mes bella que ulls humans ovirar pugan?

—També l'ha vist vostè?

—Sabeu qui es?

—La Deesa del Bosc dels Roures, germà. Bona sort vos donarà; tothom qui la veu, ventures l'acompanyen.

I cansat de tanta emoció, vaig devallar la costa i, fent-vos mercè de per allí on vaig passar, vaig arribar a casa.

Ni gana tenia de menjar. Oh! la Deesa aquella, amb quina amorosa mirada em cobejava. Si prengué forma mes palpable, encare que mes vestida, i vingué a posar-se sots ma mirada i alcans, aquí en la realitat de la vida! Si no fos Deesa i fos dòna.

I l'ensomni del bosc continuava...

Trucaren a la porta. El cor em feu un salt. Aparegué la serventa.—Hi ha un senyor que'l demana.—Que passi.

Era'l procurador de la casa que venia a ferme avinent que debent mig any de lloguer, si no pagava em tirarien els mobles al carrer!

I aleshores vaig recordar les paraules del home que llaurava.—Bona sort vos donarà; tothom qui la veu, ventures l'acompanyen.

Magi Murià

PAHUET I KHIIMMETTA

I

¡Oh dona dolça! ¡Oh dona ben amada!
Khimmetta bella
tens el cós de sirena, el pèl d'estopa
i'l bec d'ocella.

Esta mirada, tan encisadora,
que'm te *Xiflat*,
i quan tos ulls, esguardo en la boscuria...
semblen de gat.

Un jorn vareig coneixe-'t, en ta casa
pairal de Sitjes.
Eres ideal, sentada en la finestra...
surgint les mitjes.

Llavors mon cor va fé una... tamborella
i un salt mortal
i una passió en mon pit vares encendre-hi
¡passió brutal!

I are que sols, tu ets ma dolça esperança i
tot mon amor
teninte a tu, no vui, ja rés... ni l'acta
de regidor.

Ets ma obsesió constant; i es ta mirada
claror d' un astre.
Un deute tinc amb tu... ¡Oh hermosa dama!
i un amb el sastre.

Deute d'amor: de besos que m'omplen
de gran ventura
de paraules de mel, caricies dolces,
i confitura.

Mirant-me fit a fit, dexem entendre
que molt m'estimes
i a cau d'orella molt quietament confesem...
que'ls ulls te pintes.

Soc baixet i primet, porto perruca
i no soc xato.

¡On trovarás de l'Univers, pels àmbits
xicot mes guapo.

No'm fassis patir mes, dolça estimada
mos llavis besa
que es un xic tart, i sembla que vol ploure
i porto presa

II

¡Pahuet! ¡Pahuet! ¡Pahuet!, com no volies
que enamorada
ja per tant temps, seguis, tenint la porta...
del cor tancada

Avui la vui obrir, tota vegada
que conté un flaire
d'un amor contingut que ja era hora...
de sorti a l'aire.

Pro are que en tos llavis, la paraula
d'amor sospira.
Veig que el meu cor es un objecte dèbil...
;potsè es de fira!

No estranyis que'm commogui emocionada
al sapiguè
que tu m'estimes. No's pot esser, romàntica...
per cap diné.

Ja veia que molts dies, em seguia
al nà a dinà
pero'm temia, que potser anaves...
per la mamà.

Ara lliure de dubtes, ja puc dirte...
tu ja m'entens ..
pero alló del petó... no estic per quentos,
ja queda temps.

Un cop estem casats Pahuet simpàtic...
;si es que'ns casem!
recordam ho llavors, lo que ara em deies...
veurem que fem.

JOSEP FONT SANS.

NIT D'ISTIU

—¡Senyora Carmel!... ¡¡Senyora Carmeta!!...
—¿Que'm criden?...
—Soc un servidor, en Lluïset.
—Dispensi, que amb el soroll de rentar els
plats...
—Escolti, ¿que no pujaràn aquesta nit al ter-
rnat a pendrer un xic la fresca?
—Si fa humitat no'ns esperi, vostè ja sap que
una servidora pateix de dolor i la veritat no vol-
dría aquest any tornar a La Garriga.
—Creguin que avui s'hi està bé.
—¿No m'enganya?... perquè vostè es un peix...
—¿Un servidor?
—No voldria haver-lo agraviat.
—¿Vol callar?... Escolti, senyora Carmeta, si
coneix que la serena ha [de perjudicar-la deixi
pujar a la Rosita.
—¿Que diu, home?... Veig que vostè no es dels
que baden.
—No li he dit per cap mala intenció.
—Ja m'ho penso, però ja sap que la nena no
và en lloc que no l'acompanyi una servidora.
—Prou que ho sé.
—Mes perquè veiji que no tinc mal genit, vaig
a acabar de passar la baieta per damunt dels fo-
gons i tot seguit pujarem un rato.
—Quina alegria'm dona.
—Però això sí, quan senti tocar les onze, cap
a casa falta gent, no estic per retirar tart.
—Quan vostè vulgui.
—Doncs fins a després

—Escolti, *joven Telémaco* del tercer pis. ¿Que
sap si pujaràn aquestes momies d'aquí baix?...
—¿I ara?... quina manera d'enraonar.
—Bé, contesti, sembla que li he tocat el vora
viu.
—¿Que li deuen alguna cosa?

—No senyor, però son uns tipos que cada ve-
gada que les veig me puijen a la boca els escal-
dums que'm vareig menjar per Nadal.

—Això rai, que'l terrat es ben gran.

—¿Que vol dir amb això?

—Que vostès s'estàn aquí, i nosaltres anirem a
un altre lloc.

—Vostè veig que disposa com si fos l'amo de
la casa.

—Si senyora, perquè nosaltres també tenim el
dret de venir-hi a pendrer la fresca.

—¿Vostè a pendrer la fresca?... Vaja home no
m'fassi riurer. Si no fos per aquella mossa que
sembla un maniquí de cotillaire, no li veuriem el
pel per aquí.

—Si tanta calor sentís...

—¿Que's pensa que'm mamo! dit?

—Si que li fora hora que'l tingués encara a la
boca.

—Tingui mes modos en parlar, que fins aquí
ningú li ha trencat el respecte.

—Creguin, fassis donar una mirada que avui
no està bé del tot.

—Vostè s'ha de fer mirar, poca solta!

—¿Ja's barallen?... de baix, ja hem sentit els
crits.

—¿Que n'ha de fer vostè?

—¡Ui filla!... Avui si que fa vent de garbi.

—I potser que plogui.

—Creume noia, anem a l'altre costat.

—¿Que no vè Lluïset?

—Sí, empòrtisel, que no li prenguin aquest bé
de Deu.

—¡Llenguda!

—No li contesti, mamà.

—Té raó la Rosita. ¿No veu que es una ordi-
naria?...

—Vostè es l'ordinari, que no ha conegut mai
la vengonya.

—No li digui rés.

—¿Aquí diu mal parlada?... ¡Bruixa, més que
bruixa!...

—¿Que no sent com m'insulta?... Defensim,
vostè que estudia *dret*.

—Deu volguer dir ajegut al llit, com un gan-
dul.

—No es veritat.

—¿Que's pensa que no'l veiem per la finestra
de la cuina?... Potser si que les llisssons li queden
més bé a la memoria apreses de boca enlaire.

—¡Embustera!...

—Mira!... faltat de aliments.

—Noia, anem a baix.

—Si filla, sí, a casa no pendran mal.

—Passihobé, Lluïset.

—No volen pendrer un xic la fresca?

—Gracies. Per pendrer la calenta, una està
millor al llit.

Santiago Roy

FESTA

Núm. 21 del Concurs literari

«Preguem als nostres llegidors que posin tota l'atenció en aquests treballs i es guardin nota del judici que'ls mereixin a fi de donar en el seu dia llur opinió per a premiar el que siga considerat com a millor.»

ELOGI

Lletra íntima.

Quan tu no hi ets, oh dòna amada! la vida nostre, aquesta vida ciutadana, passa quieta, silenciosa. Les afures de la Ciutat queden tristes i al creixer el dia, plana damunt d'elles un alè de monotomia: per xo, els aucells no volen pas depressa, les aigües de les fonts no canten i corren esmaperdudes, els arbres son mustics d'anyor...

En la mateixa Devesa, el gran passeig de la Ciutat volguda, m'ha semblat un paratge solitari; tampoc els rossinyols xisclen tant alegres; el sol, troba arreu núvols que li enterboleixen el seu esplendor; les flors son tombades, el coll llaçat esperant l'alè de joventut que'ls hi manca. Mes has vingut tu, i com poder de Fada, aquell misticisme, aquell caminar mandrós, aquella cosa feixuga, aquella vida tan plana i tan llisa, ha desaparegut i ha esclatat la vida de ben diferenta manera: espaiosa, alegre, somrienta.

I allavors: les flors al veuret, s'han redressat i al passar devant d'elles s'han blincat demanant als teus llavis rojos i deliciosos, un carinyós bes; els aucells i amb ells, el rossinyol, xisclaven a viva veu demanant que llencassis al aire una paraula, com totes les teves fresca i cristal·lina; el sol t'ha envejat la claror dels teus ulls vivíssims; els arbres s'han balancejat de joia com volguent seguir el ritme del teu pas; la terra mateixa contenta de que la trepitgessis, s'ha sentit vençuda al veure la morenor de la faç i tot el teu esser bellugadiç, senyorívol, joganer, inquiet i entremaliat, ha fet que l'aire es renovés i ens dongués una vida nova...

I aquesta vida nova, pura i plena d'ensomnis, la representes tu, oh! dòna amada! Per això al sortir tu de casa teva, la vida ciutadana es fa més atraienta i espléndida. Surt la Fada!

JOAN STIL.

Mon pensament

No sé, talment, lo que tenia
un bell rosé que'm cor-prenguí.
Solament sé que del jardí
era ell capdal de l'ufania.

Que eren ses flors onze i formoses
daurant se amb bés de sol ixent;
unes jugant etnicament
i'l rou vessant les ja descloses.

Que una s'obri sent jo a la vora,
ungint-me tot encisadora
d'arrop i mel ben somrient.

I ara al senti trista hivernada,
vers el rosé de fló enmalada
hi llença'l vol, mon pensament.

Mossèn PERE VERDAGUER.

El cronista es un ramblejador incorregible, això vol dir que al cronista li plau passejar per les Rambles.

Les Rambles son un llibre d'estampes que mai s'acaba i al cronista li plau fullejar-lo sovint. Però l'arteria central de Barcelona vella, l'arteria democràtica per excel·lència, te per a el cronista dos enigmes que no ha pogut desxifrar mai.

Primer enigma: com i de que diantre viuen els comedians que's passen la vida a la Rambla del mig. Sempre son els mateixos; ells, amb l'americana curta i cenyida, de panyo groixut tot l'any, els uns, de panyo prim o d'alpaca tot l'any els altres; fa vint anys que hi veig els mateixos individus i les mateixes americanes i fins crec que se les traspassen de generació en generació. Ni ells envelleixen ni les americanes tampoc (!) per a mi estan momificats. D'elles (de les comediantes, no de les americanes) no m'en cap dubte, estan momificades, perquè jo no hi he vist mai més que momies.

Però de que viuen? Passeu-hi de dia, passeu-hi de nit, sempre hi son. Doncs çon menjen, on beuen, on... en fi, on fan tot lo demés? *Arcanos insondables de la vida!*, que deia aquell poeta que are justament no vull recordar com se deia. Es que algú els subvenciona per a conservar el bon nom del Pla de les Comedies? *Chi lo sal!* Perquè fent comedia ho dubto. ¿Com ne poden fer si no's mouen mai de la Rambla, ni de dia ni de nit?

Segon enigma: els venedors de petites coses que no's venen ni serveixen per a rès; els eterns pregonadors del *anillo de goma para llevar bien sujeto el varillaje del paraguas*, els de la *curiosidad y el aseo de la dentadura*, els de les *barajas completas de casino*, etc. que mai he vist que ningú comprés ¿com diantre, viuen? Es que també els subvenciona algú excèntric? *Arcanos insondables, etc.* que deiem més amunt.

Jo crec amb els que recullen burilles ¡hi crec! perquè al cap de vall els hi veig repegar una mercaderia de positiu valor, que després ha de convertir-se en saborosos cigarrets (hi ha qui en diu cigarretas) de cinquanta i fins de setanta, expeditos per la Arrendataria. Això son diners però els altres, els altres d'on els treuen els diners per a viurer? Misteri, misteri sempre.

Penso escriure sobre això un follet per a posar-ho en clar i'l faré vendre per aquells que criden allò del *anillos, etc.* aixís ho sabré si venen o no, que caram! i sortiré de dubtes.

Per a els comics no tinc rès pensat per a sabels'hi el secret. ¿Poden donar-me un concell vostès? Els ho agrairé perquè'l dubte em corseca.

BARCINONENSIS.

Les darreres paraules den Jan

En el recolliment del cap-vespre un bleixar desacompatat perdura en la cambra; en mig la seva foscor somorta s'hi percebeix un llit de posts, dugues cadires i una calaixera vella i damunt d'ella un Sant Crist que ha portat una veïna; sobre'l llit, estirat, el cós den Jan té la faïçó d'una cosa inerta; de tant en tant fa un moviment i es tomba de costat.

—Arcís, fill, tinc set.

El fill gran surt de la cambra i a poc torna amb una taça.

—Això vos anirà millor; es la medicina.

—Treu això; ¡que saben els metjes!

L'Arcís, amb passos vacilants va amunt i avall de la cambra; han tocat les set en el rel·lotge de la vila; el fill gran pensa i tem la mort de son pare; el que es aquets

colp sembla que va de bò ja que el metge ha dit que si tornava amb l'hemorragia no podria pas contar ho. Des de la mort de la dona den Jan, mare del Arcís i del Janet, feia un any, que aquella casa no anava pas bé; sort de l'Arcís que era treballador i bó, perquè del petit Janet no podien reftar-sen; total per la primavera complí's quatre anys; més ell l'Arcís, ja era tot un home; havia fet divuit anys i semblava que'n tingués trenta i portava tota la casa; puix el que es per part del pare no calia ni pensar-hi, car continuava borratxo com abans i sens treball; la seva pobre dona fou martré; morí de desgracia aquell vespre que baixant la carena del coll de Picalt s'estimà dalt baix d'una cinglera; el seu retrobament l'endemà quan l'encontraren feta un pilot de robes i carn sagnanta

no donà gaire feina al jutjat; era una desgracia i rès més, empero el Jan, son marit, de poc se quedà orat del disgust; fins potser les repetides caigudes en la seva malaltia del pit, tenien en allò la causa.

Ja han tocat dos quarts de vuit; el fill continuà passejant-se amunt i avall de la sala; al petit Janet l'entretenen unes veïnes del costat perquè no fassi nosa a la casa; ell es l'únic qui no s'en troba apessarat d'aquella pena; les veïnes l'hi han deixat un timbal de joguina i amb ell s'ha entretingut tota la tarde.

Ara el pare s'ha incorporat una mica i demana amb veu molt dèbil.

—¿On es en Janet?

—Es fora, a jugar; no vos despaicenteu.

—Es que si jo'm moris ¿sents? ells es petit i tu ja tens enteniment.

El fill s'esforça per somriure.

—Estiguen tranquil, pare; el metge ha dit que ja anaven per millor.

—¡Que saben els metges!

I la cambra cada volta es més fosca.

Dugues veïnes pujen depressa l'escala de cal Jan.

—Diu que ha tingut un nou treball—diu una.

—El que es si hi torna potser que ja no'n surti—diu l'altra.

Dalt la cambra alguns homes i moltes dones corren adelarats; d'en mig del soroll i acalorament de tots se sent la veu trencada de l'Arcís.

—Correu, porteu un altre gibrell.

Al cap de poc al pare l'hi ha passat l'hemorragia i sembla més asserenat; té la mirada un poc térbola, empero el parlar més clar. Aprés diu.

—Arcís, vull parlar amb tu sol.

I se'n van tots rondinant; l'Arcís queda sol amb el moribond; i una frisança paurosa s'apodera d'ell; el pare li agafa una mà.

—Escolta, Arcís; d'això que't diré no n'ha de saber rès ningú; ni'l senyor Rector; i t'ho diré depressa, que ja m'acabo; mira, la teva mare... tothom va pensar-se que morí de desgracia... dones...

—Que... diguen...

—Doncs... no... es a dir... sigué per... no ho diguis a ningú... i perdó nem...

—Potser vos...

—Si, si, jo... però estava borratxo; jo pujava la carena, ella baixava per veure si'm trobava... que ja era negra nit; i quan em va veure em donà una bofetada... i jo llavors... li vaig donar una empenta... i rès més,

I's ulls del pobre Jan estaven en vidriats i les

paraules se li ennuegaven al sortir-li de la gorja; el fill Arcís s'aixecà de la cadira i unes llàgrimes grosses li rodolaven avall de la cara estafeta en una ganyota extranya; aprés el moribond feu un gemec i s'estirà al llit amb una ranera que durà mitja hora; aprés ja no fou dels vius.

A poc entrava a la cambra el petit Janet amb un timbal que tocava desafortadament i que no havia volgut deixar de cap manera.

J. A. FONT i CASAS.

Devant del monument d'en

Rafel de Casanova

*Demà quant surti el sol i dauri el ferro
en que forjà un artista ta figura
ton valor i tos fets eternitzant,
veuràs molts catalans que amb gest altívol
corones de llorer i flors hermoses
aniràn a deixà en ton pedestal.*

*Tu somriuràs i els extindràs els braços
i alçant els ulls al cel vessant noblessa
agrairàs el seu recort preuat,
Ells amb respecte et mirarán, i amb pena
un prec a Deu mormolaràn sos llavis...
i et cobriràn les flors a poc a poc...*

*Pro quant les flors fins a ton rostre arriuin
i t'aclami la plebs entusiasmada
cerca en la gent la llum de llurs esguards,
veuràs que'n son de tristes ses mirades!
saben que avui amb eixes flors que't porten,
et porten un any més d'esclavitut!*

FRANCESC GARCÍA LÓPEZ.

FESTA

!Decepció!

—N'estas segur de que vindrà?

—Ell ha escrit dient que vindria a recullir el premi.

—Estic frisant per a coneixe'l, i no jo solsament, si no que totes les amigues desitjen lo mateix. N'hi ha que se'l figuren jove molt jove, com si s'hagués amagat esporuguit, al donar la primera mirada a la vida, altres diuen que's tracta d'un desenganyat que ha viscut molt i te un somriurer d'aburrit per tot lo que constituïx la il·lusió; jo el crec un desgraciat, habillat amb traço fosc, magre, ullerós i que'l seu horitzó està atapat de nuvols saturats de pessimisme.

—Jo tan sols puc dir-te lo que totes sabeu: es varen rebre un dia a la redacció unes quartilles firmades per *Henry Berg* que tots varem considerar publicables i des de aquella fetxa, s'han succeït d'una manera periòdica les narracions tètriques o sentimentals d'un desconegut, que han tingut la virtut d'interessar-vos i fer que els nostres cervells treballassin per a concebir un ser d'ànima subtil i esperit romàntic, conglomerat heterogeni dels reflexes d'unes frases que destil·len amargor, amb espurnes d'una fina i delicada ironia.

La sala, que llua uns vells cortinatges trets del recó més amagat del magatzem d'algun envellador, semblava un rusc on treballaven les llengües d'una manera prodigiosa; aquell grop de cadires, lloc tacitament reservat a la joventut, on departien amigablement na Gloria, hermosa damisela digne d'aquest nom, i l'autor d'aqueixes ratlles, es vegé prompte invadit pels aucells de primera volada d'aquella ensopida ciutat, on els Jocs florals constituïen l'aconteïment de més ressonancia de l'any.

Les converses eren sobre el mateix tema i encare que nosaltres seguïem de mala gana, tinc de confessar que també desitjavem coneixer aquell *Henry* quines obres tenien el do de conmovre els tendres cors d'aquelles jovinzeles.

¡Quantes cares desconegudes! ¡Quina munió de joves forasters, que tan sols obrien la boca per a dir vulgaritats de fra o festa major!

L'únic que s'havia fet simpàtic a tothom era un estudiant d'últim any de medicina, xicot tranquil, vermell de cara, plé de salut que haguera sigut capàs de fer riure a n'el Neptu d'expressió ferrenya que coronava la font de la plassa Nova.

Fou ell qui'ns feu oblidar l'escriptor incògnit que sols parlava de tètrees hospitals, il·lusions perdudes i tragedies, fent esclatar a n'aquell pomell de flors primaverals amb sonores rialles que desesperaven al seriós jurat i especialment al secretari, que no tenia prou mans per a tocar la escardalenca campaneta. Aquesta pobre víctima, després d'haver-se alsat i tossir dos o tres vegades va dir:

—Premi extraordinari a la noveleta que té per títol «Roses de Tardor» i que n'es l'autor el senyor *Henry Berg*.

Totes les noies semblaren despertar del estat hipnòtic en que semblava tenir-les les paraules del estudiant; aquest no fent cas de aquella espectació va exclamar:

—Sembla que'm criden.

—No fassí xistos dolents— respongué na Gloria.

—No es cap xisto dolent senyoreta, i en prova d'això vaig a recullir el premi.

I aixecant-se, mentres nosaltres somreïem amb incredulitat, se dirigí cap al escenari des de on pocs moments després, llegia el seu treball, hermosa filigrana prenyada de sentiment i que no obstant fou causa de que aquelles boques com fresques clavellines dibuïessin una mueca de despit al mateix temps que sos ulls clars com un bell dia de primavera, reflectessin la decepció de ses ànimes virginals.

VICTOR D'AMOC.

HORTALANES

I

A ROBAR FRUITA

Mireu que us guaito, vailets,
com veniu a robar peres!

De pressa fugiu del hort
o us clavaré un fart de llenya!

Au què feu.. ? No us moveu pas?

—Tanta fruita els fa denteta!

Si fins jo que no soc xic
em fa agafar salivera.

Semblen un vol de pardals
que al fruïterar picotegen

i fugen enmurriats

quan d'alli se'ls esparvera.—

Veniu, veniu; no marxeu

sense tastá aqueixes peres:

culliu-ne un parell cada ú...

pró no us ompliu la pitrera...!

II

COM LA VOLDRIA

Una casa ni gran ni massa xica;
dalt d'un puig per les aures festejada;
tan de dins com de fóra emblanquinada,
que pintura llampant em mortifica;

Una entrada ben gran i ben bonica.
de rosers i de parres voltejada;
amb un pou, per l'istiu, d'aigua gemada,
—que és la beguda, tenint set, més rica—

a un cantó, el cup; a l'altre, la pastera;
la cuina, amb llar de foc; ben ampla l'era;
un hort que jo mateix conresaria;

un jardinet amb flors de tota mena,
i de peixets una llacuna plena...

—Per uns això és vulgar; per mi és poesia!—

CANDOR SALAMÉ.

CONTES VELLS

IV

LA OBSESSIÓ D'EN «NALOT» (1)

A la distingida amiga i culta escriptora, na Trinitat Aldrich

Gairebé a tots els pobles, per petits e insignificants que siguin, trobareu que hi viu algun home o alguna dona, idiotes, maníacs, o al menys curts d'intel·ligència; que son sempre amics de tot-hom i que sovint xerren més de lo degut, davant d'un rotllo de dones que cusen al carrer, assegudes en unes cadiretes desproporcionades, i riuen sorollosament les ingenuïtats o malícies del personatge popular.

A Vallserà per a no esser menys que'ls pobles veïns, tenien en Manelot, (o Nalot, com li deïen la majoria) un home d'uns quaranta anys baixet i magre, amb la cara amotllada a una certa rialleta enigmàtica que li feia tenir sempre la boca entre-oberta i arquejada cap amunt, els pòmuls encarcerats, i l'esguard encantat.

La seva psicologia era difícil de penetrar, car si bé per un cantó, no s'havia conseguit mai fer-lo treballar en una feina determinada, ni era capaç d'entendre el mes petit raonament, per l'altre, sabia coures el menjar, administrar-se més o menys bé un trocet de terra que tenia, i arreglar-se per viurer sol en una caseta del extrèm del poble, on ningú gosava mai entrar-hi, perquè semblava una casa misteriosa.

Un dia, en Nalot sortí de casa decidit, amb pas lleuger, (contra la seva costú) portant a la mà una destraleta que havia desenterrat d'algún recó humit i plé de terrenyínes, a jutjar per les que encara guarnien el mànec, i pel rovell que's menjava lo que devia esser la fulla. Al veure'l passant tant depressa i amb aquella eina que éll portava tot content, les veïnes el cridaven des-del portal o la finestra i li deïen:—¿On vas Nalot?... ¿Que vols matar algú?... ¿Que la portes a esmolar?—i éll esforçant-se per a fer el serio, es girava a mirar-se les i sense respondrer rès, seguia caminant cap al seu troç, on hi tenia algúns arbres que li havien agafat la malura i volia esporgar. Un dels més perjudicats era una centenaria olivera de vora'l camí que tenia les fulles esgrogueïdes i resseques; al veure-la en Nalot pensà: Aquesta està molt mal; l'únic remei que hi ha, es tallarli totes les branques velles i dolentes, per a que broti de nou. I sense encomanar-se a cap sant, s'enfilà al arbre, i decidit a fer un bona feina, començà a pegar cops de destral a la branca mes groixuda que trobà.

Però com que era ximple i d'alguna manera tenia que *ensenyar l'orella*, en lloc d'apoiar-se a la part segura del arbre, com hauria fet tot-hom, éll es posà cama-ací cama-allà a la part de fora de la branca que estava tallant.

No havia pas pegat deu cops, quant s'encertà a passar per allí a la vora, en Tón de cal Ciurana, qui veient el disbarat que feia en Nalot, el cridà i li digué: ¡Nalot! ¿Que ja saps el que fas? ¿No veus que si se't trenca la branca cauràs, i que si

caus et moriràs? ¡Baixa Nalot, baixa sinò avui et mataràs!

—Cuidat de tú, Tón, cuidat de tú; ¿que et creus que soc ximple i que no sé el que'm faig? i sense escoltar rès més, les tornà a empendrer a cops de destral contra la olivera; mes com que la fulla estava tan oscada i rovellada, n'avençava molt poc i ara ja s'ho prenía amb més calma i reposava de tant en tant perquè feia calor i suava com una llangonça.

Al cap d'una estona, recomençà la tasca, en el moment en que pel camí passava en Jaume del Castell que tampoc pogué per menys de dir-li: ¿Que't vols matar, Nalot? ¡Mira que si caus et mataràs, i t'hauràn d'enterrar, i no podràs tornar mai més a la teva propietat! Au, baixa, baixa, que se't trencaria la branca i et mataries.

Però en Nalot, com si sentís plourer del llit estant, o com si li diguessin Llúcia, sense moures d'ont era, seguí pica que picaràs, fins que a la fi, es clar, amb l'ajuda del seu pes, la branca cedí, en Nalot caigué de la olivera i sense saber com, es trobà a terra fet un capdell i amb tot el còs dolorit.

Aleshores, recordant que tot passant el Ton i en Jaume li havien dit que si queia es mataria, pensà: Té, vet-aquí que ara has caigut i t'has mort; ja estàs ben llest ja Manelot; i això que t'han avisat!, i com que sentia que els ossos li feien mal seguí dient-se: ¡Carat! ¡deu cansar molt esser mort!... ¡i pensar que tot just fa un moment que ho ets! ¡però que hi faràs si ja no hi ha remei; paciència! Mira, ara et portaràn al cementiri, et ficaràn en un clot, després l'ompliràn de terra i... llestos, ningú veurà mai més en Nalot, i seguint les seves cavil·lacions arribà un moment en que quasi estigué a punt de posar-se a plorar, pel disgust de la seva propia mort; més sentí per la part del camí, remor de passos i veus que s'acostaven i recordant-se de que ja no vivia decidí no obrir els ulls per a rès, no fer cap moviment, com havia vist que feien els morts, i que passés al seu voltant lo que volgués.

I el que va passar, fou que en Ton i en Jaume al veure que en Nalot havia caigut dalt a-baix del arbre i que estava a terra sens donar senyals de vida, digueren:—¿Veus? ¡ja li hem dit que's mataria; fort, li està bé, per ximple!—

Al sentir aquesta afirmació tant decidida, la obsessió d'en Nalot de que era mort, esdevingué un ferm convenciment, i més encara quant al cap d'una estona de sentir parlar a en Ton i en Jaume, notà que l'aixecaven de terra l'un pel devall dels braços i l'altre per les cames, i que se'l enduien amb pas lleuger, talment com si vinguessin de la font de cercar una portadora d'aigua per arreglar el menjar dels *cotxos*.

De tant en tant el deixaven a terra per a reposar un xic i llensar uns quants renecs en honor d'en Nalot; després tornaven a *carregar amb el mort* i seguien cap el poble que ja no era gaire lluny. Aixís arribaren a un lloc en que el camí es dividia en dos, o millor dit, en que del camí en sortia una dreuera que estalviaba fer una grossa volta. Allí començaren les discussions; en Ton del Ciurana estava cansat i volia passar pel dret; però en Jaume del Castell s'hi oposava dient que trobarien massa mal camí, que la dreuera era tota pedregosa i que s'estimava més caminar que no pas tórçar-se un peu.

(1) Premiat en els Jocs F orals de Sarrià (Agrupació Llor i Palma).

FESTA

—No,—insistia el del Ciurana,—doncs jo prefereixo passar pel mal camí; ja començo a estar fadigat i no vui fer tanta volta.

—¿Però que no veus que caurem tots plegats, home de Deu?... que no n'hi ha prou encara amb un de mort?—repetia el del Castell procurant convencer al seu company.

Més amb tot i que, distrets amb les discussions, no s'havien descarregat del pès d'en Nalot, qui sab fins quant hauria durat la conversa, si no hagués vingut a posar-hi fi ell mateix, dient tot enfadat:—¡Vaja, decidiuse!! ¡Quant jo era viu passava sempre per la dreuera, ara com que soc mort, passeu-me per on volgueu!!—

Al sentir això en Ton i en Jaume, deixaren caurer el còs d'en Manelot com si fes un sac de patates i apretaren a correr esverats cap al poble, tots dos per la dreuera, sense girar-se per a rès, ni al sentir la veu llastimosa d'en Nalot que amb tot i les nafres que li havien produït les dues caigudes d'aquell dia, encara cridava:—¡Veniu, veniu, no em deixeu!! ¡no us faré rès, no! ¡jisi soc mort!!—

Mes els altres seguiren mig folls, corrent sempre, com si tinguessin els mals esperits ficats al còs, i alguns dieu que, encara corren ara!!

FRANCISCO RIBERA i FONT.

La nit de Sant Joan

Ail la nit de Sant Joan
es una nit estrellada,
cada estrella n'es un cor
d'una noia enamorada.

Oh l'encant d'aquesta nit,
nit de goig, nit esperada.
Tu sabrás ton aimador,
jo sabré la meua aimada.

Ai! la nit de Sant Joan
es una nit estrellada...

Cada prova que farem,
quina grossa riallada!
tot veient que cada cop
surt la prova equivocada.

cada estrella n'es un cor
d'una noia enamorada.

Veient que no ha endevinat
ni tantsols una vegada,
ens mirarem de regull
amb una eloquent mirada.

Ai! la nit de Sant Joan
es una nit estrellada.

Quant tots serán al carrer
prop la foguera apagada,
tu'm dirás signant el cel
i amb la cara curiolada:

—cada estrella n'es un cor
d'una noia enamorada.

JOAN MAS JUNYENT.

AL MORIR LA TARDA

Fantasia

Es l'hora de l'Amor; l'hora indecisa...
Es l'hora misteriosa en que la Terra
ab sant recolliment, clou les parpelles...

Minva el burgit. L'Astre Brillant s'amaga,
deixant, darrera seu, rojos als nuvols,
que'l llac, tranquil, reflexa dins les aigües...

Llunya, suau, s'escolta una campana...
Canta un aucell... El ventijol murmura...
I en la blanca glorieta, prop dels arbres,
—ont tot semblava quiet—un petó hi sona...

La Mare Terra ja s'adorm... Pot calla...

Es l'hora de l'Amor; l'hora indecisa...

RAMÓN ROSELLÓ.

HORES ANSILOSES

Parlant amb les estrelles.

¡Vosaltres, les estrelles, que quan la nit avença i la fosca s'esten sobre la terra, veieu mos afanys ¿que teniu que m'enciseu? ¿qui sou que'm feu delirar?...

Voltat de les xamoses flors del meu jardí, en la soletat mortuoria que regna per tot, quan la terra s'acotxa sota la capa de l'immensa volta, us veig voltades de misteri, ma pensa s'inonda en un mar d'idees confoses i veig tot lo que estimo, i sento batre les ales del destí, al meu entorn, i visiona la gloria de l'amor i de l'art; i veu el mon miserable, voltat de tragedies i de miseries. ¡Digueume doncs, vosaltres, les estrelles, que tants i tants segles veieu passar l'humanitat des d'eixes altures, digueu-me on es el meu destí! ¡aixequen aquest vel misteriós que'ns envolta, i digueu-me on es, aon me trovo i aon arribaré! digueu-m'ho, que vull llençar-me a la volada, i'm falta vostra veu!

PERE SOLÀ MARIMÓN.

La Nau

La nau llisca suaument envers el port llunyà,
de la lluna als blancs raigs, dolçament argentada i,
en la quietut plaent de la nit estrellada,
no s'ou més que'l respir del mar al mormelà...

Oh, quina santa pau al mar i al cel hi ha!...
Vetllant, el mariner pensa en la seva amada i,
amb fruïció creixent, en la última besada
dels seus llabis humits, quan la nau era alta...

Allà!... al poble tot blanc, sota del cel tan blau
ont prega el seu amor per ell, en tant la nau
segueix calmosament sa ruta envers l'Orient...

I el mariner, abstret en ses ànsies d'amar
creu veure en els estels i en la lluisor del mar
els ulls d'ella, tan bells, que'l miren dolçament.

SALVADOR SOCÍAS i FORNELL.

Runes

Cada vegada que veig que tiren una casa a terra, sento a dintre meu el picot dels recorts com obra un esboranc en la meva ànima.

L'altre dia passant per un carrer arreconat i humit, un d'aquells carrers silenciosos que semblen habitats no més que per gent vella, vaig adonarme de que tiraven una casa a terra... Li tiraven sense pietat, sense ficar-se que barrejats amb aquells pilots de runa hi havia bocins de cor i fragments de vida.

Els paletes treballaven depressa, sense distreure's, amb dalit, tenint una rialla als llavis de satisfacció per cada paret que queia, cada trespol que s'ensorrava.

La casa no es queixava, era l'arbre centenari que a cops de destrall va per terra; les parets mestres encare s'aixecaven orgullosos, desafiant l'espai. Semblaven la tanca d'un sepulcre que guarda en el seu interior les despulles d'una generació.

Els paletes avensaven la tasca, un raig de sol calent filtrant-se per les obertures resseguia triomfant llocs que sempre havia tingut tancats; la pols de la cals seca s'aixecava en onades de fum cada cop que una paret de maons anava per terra, i a n'allí es quedaven els pobres maons muts, testimonis d'un centenar de vides, a n'allí es quedaven esmicolats, repartits per a engreixar les runes.

El darrer trespol s'ensorrà produint un terratrèmol espantós; la onada de pols fou més espesa, aixecant-se amunt, enlaire, barrejant-se amb el raig de sol que la desfeu en mil fragments invisibles...

Ja no'n quedava res, sols les parets mestres seguien in mòvils, ennegrides, esquerdades...

De la banda del carrer jo'm guaitava aquell interior desolat que feia feresa. En les parets encare s'hi coneixien els quadrats empaperats que marcaven les habitacions. Aquells quadros de diferents colors, amb els papers mig arrencats, els uns bruts, altres intactes, tenien quelcom de via de cementiri, amb les parets de ninxos. Cada quadret era un ninxo de recorts que s'exposava a la vista dels vianants.

En la meva imaginació m'entretenia a compondrer tot lo que havia sigut aquella casa, cada habitació portava a la meva memoria l'espectre dels seus veïns i sentia fondes anyorances.

Se'm figurava endevinar en aquell quadrat de paper vert-poma mostrejat de flors, la sala, plena de gent en dia de rebre; el lloc preferent de la casa, on s'hi tractaven les qüestions de més interès.

Aquell quadrat de paper blau me recordava la cambra d'un solter, el niu de la joventut i dels somnis, se'm figurava véure-la il·luminada a les dues de la nit, al sortir del teatre el fill de la casa, despullant-se maquinalment, ensonyat, llençant la punta del cigar, tot dibuixant els seus llavis un somris de triomf, un nuvol d'il·lusions.

El quadrat de paper fosc feia pensar-me amb la cambra dels pares, allà on hi havien nascut molts, on hi havien mort d'altres, santuari dels primers idilis, epílec de moltes elegies, hores de vetlla vora l'esposa, passos silenciosos i llàgrimes ofegades...

I d'ensà d'aquell dia sempre que passo per davant d'una casa enrunada sento el mateix respecte com si passés per davant d'un cementiri. Aquelles parets mestres son sagrades, han tingut a dintre seu una familia, han sigut testimoni de moltes vides, han trontollat a les rialles dels seus veïns, han cruixit amb els seus plors i han llagrimetat amb les seves penes.

Les cases haurien de caurer de vellesa.

L'home que tirà a terra la casa on hi han nascut els seus me sembla que no pot tenir cor.

¡Quina llàstima fan les cases que van a terra!...

JACINTO CAPELLA.

AFORISMES

El que surt poc pels carrers
no es amic de sabaters.

No creguis que't vulguin bé
tots els que't deguin dinè.

Si la noia té promès
tingues sempre el llum encès.

Puix si estàn en la foscó
els dits corren que fan pó.

Menjaràs poca sardina
amb guants passats de pell fina.

Al que metje va a buscar
es senyal que's vol matar.

El marit que n'es doneta
sol viurer amb l'esquena dreta.

Si estàs suat i prens gel
pots ben dir que ja ets al Cel.

La que's mira tot el día
sols quedar sempre per tia.

Ventre prim i ben vestit
cauràs prompte desfallit.

El que té bon passament
no s'escolta mai la gent.

No viu pas on li convé
qui no pot pagar lloguè.

El que's banya havent dinat
se exposa a quedà tarat.

Una dòna si es morena
te donarà sempre pena.

Si es róssa com un fil d'or
es cent vegades pitjor.

YOB.

Avís

Ferms amants de les lletres catalanes, oferim les columnes de FESTA a tots els que tenint aficions literàries i mèrits suficients no poden publicar els seus treballs per falta de lloc on fer-ho.

No cal dir que 'ls treballs seràn examinats escrupulosament per a que no desdiguin dels que publiquem habitualment.

AVÍS IMPORTANT

Advertim als col·laboradors expontanis que deuen enviar l'original en sobre obert amb la nota «Original d'impresma» i franqueijat com a tal.

Els que vulgan incluír-hi carta o enviarlo tancat per a major seguretat, incloguint-hi un segell de cinc céntims per a el pagament del carter.

De no fer-ho aixís, ho sentirem molt, però no publicarem cap treball que no s'ens envii amb aquesta forma.

De la simpàtica i popular barriada de la Barceloneta, ens han comunicat el començament dels preparatius per la festa major, que's celebrarà per Sant Miquel.

A jutjar pels cartells en que s'estimula als veïns per a que la festa sigui esplendorosa, i les persones que formen el comitè—que presideix el conegut industrial Pere Lobo,—enguany revestirà dita festa major, extraordinària importància.

Apoia nostre apreciació, el que, per primera vegada es celebraràn uns Jocs Florals, que prometen ser lluidíssims.

Elisir Callol remedi de los Débiles

La Joventut del Casal Catalanista del districte segón, «La Tralla», ha organitzat en el teatre Es-

panyol, per a commemorar el 11 de setembre de 1714, una gran funció patriòtica, representant-se el drama *Un jefe de la Coronela*, d'En Antoni Ferrer i Codina, *Mestre Olaguer*, d'En Guimerà, i en els entreactes es cantarà *L'emigrant* i es recitarà la bonica poesia *La llengua trocejada*, del nostre distingit col·laborador En Frederic Rahola.

J. VIVES I BORRELL

SILUETES RUSTICANES

Narracions

LLIBRERIES:

Verdaguer, Rambla del Centre, 5.
Perelló i Vergés, Pelai, 20.

Tenim notícia que una agropació de joves entusiastes que contenen amb valiosos elements, van a emprendre's la publicació d'una revista mesal, reflexe de la vida catalana actual, especialment en sos aspectes literari i artístic.

Sabem, per ara, que les més prestigioses firmes de nostra terra han ofert desinteressadament el seu valios concurs en aquesta obra tant patriòtica com cultural. En les planes d'aquesta revista s'hi acoblaràn les més remarcables personalitats de les diferents escoles.

Més endavant podrem ésser més explícits amb els nostres lectors.

Ens congratulem de la tal nova i desitjem que tant bona idea es dugui a feliç terme.

Camiseria SANS

BOQUERIA, 32.-BARCELONA

Especialitat en camises a mida

El monument al gran patrici En Rafel Casanova que demà serà, com tots els anys, degudament homenatjat, s'aixeca ja damunt del pedestal definitiu que encare s'està ultimant; s'hi ha posat la següent inscripció:

«Caigué ferit en eix lloc lo Conceller R. de Ca-

sanova, coronel de la hort barcelonina, defensant lo baluart de Sant Pere assaltat per los borbònics, 11 Setembre 1714.»

S'ha posat a la venda la comedia en dos actes, de **F. Freixas** i **M. Gras Vila**

LA VICTORIA DE L'INVERN

estrenada amb veritable èxit en el *Círcol de Sans*. Per esser una obra de fàcil execució la recomanem a les companyies i aficionats, segurs de l'èxit.

Preu: UNA PESSETA

Llocs de venda: En la nostre administració de Barcelona, Rosselló, 248, 3.er, 2.ª; en la llibreria Bonavía i Duràn, Boqueria, 20 i en la Administració de *El Teatre Català*, Boters, 16, 1.er

Als nostres subscriptors els farem un 20 per 100 de descompte.

Dedicada als seus socis fundadors, en l'*Ateneo Arenyense* de la vila d'Arenys de Mar, el diumenge passat, tingué lloc una simpàtica festa literaria-musical que fou un èxit complet.

Es tingué la pensada de llegir les vuit composicions que en altres tants certàmens per l'*Ateneo* celebrats assoliren la flor natural; quins títols i poetes son els següents:

La Puntarie, de Manel Ribot i Serra.

Lo Llorador, d'Apeles Mestres.

La Marioneta, de Dolors Moncerdà.

L'amic del malalt, de Lluís López-Oms.

A la meua amor, de Jaume Novellas de Molins.

Amor perdut, del mateix autor.

Ota a la muller, de Josep Carner, i

Tardes, de Miquel de Palol.

En la part musical prengueren part les senyorettes Assumpció del Castillo, Paquita Corbera, Elisa Bordas, Montserrat i Paquita Ferràn, Candelaria Mollfulleda, Maria Lluïsa Castelló, Elena París, Dolors Castelló, Agnès Sagnier, Maria Casademunt, Paquita Borrell i Carme París, i el notable pianista Lluís Bordas.

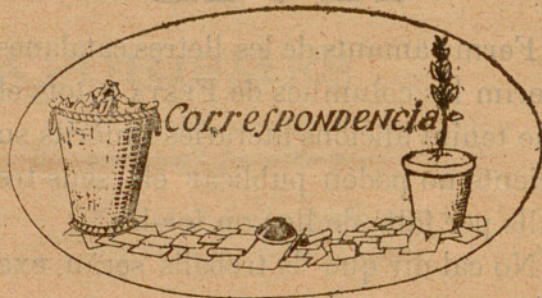
El president obrí la festa amb un formós discurs i l'Excm. senyor don Joaquim Sagnier, diputat del districte, digué un correcte discurs de comiat.

Devem fer menció del organitzador de la festa, el senyor Arxer, que llegí una composició endressada a l'*Ateneo*.

Per atots hi va haver forts i merescuts aplaudiments.

Nostres bons amics i col·laboradors, els celebrats poetes J. Vives i Borrell i Enric Cubas han obtingut respectivament en els Jocs Florals del Poble Nou, organitzats per la societat «La Alianza», quina festa de repartiment tindrà lloc avui, els premis de la flor natural i'l primer accésit a la mateixa.

Al felicitar-los coralment, fem constar també el premi del Excm. senyor Grañé que obtingué enguany l'amic Cubas en els Jocs Florals de Sans.

Miquel Guinart. «Incertitut» i «Figurines» en cartera.—*Josep Colomer*. I ara! Ont surt vostè, ara, amb aquests versos? Que no ho veu que no'n publiquem de jeroglífics? Al mehys ens hagues enviat la solució!—*P. Guilleñà Roure*. La mateixa facilitat que vostè té amb els versos, com ho demostra la seva darrera poesia que guardem en cartera amb petites correccions, fa que li escapin alguns ripis i certes desorientacions. Llegeixi amb atenció els seus treballs un cop els haigut escrit i ficsisi força, car vostè té molt envejables condicions.—*Martí Bosch*. En cartera «Runes» que es incomparablement millor que les altres d'ets. Envii les proses que'ns anuncia. Rebut l'import que'l deixa pagat fins l'Agost del proper any. Mercès pels elogis.—*Frederic Romeu*. No'l podem servir. Provi d'enviar quelcom més.—*Sebastià Vallés*. Al cove.—*Josep Fernandez*. Si ve'l que li diguem la veritat, no'ls havem entès els seus versos... perquè suposo que son versos allò. Si fes el favor d'esplicarnos l'argument.—*M. J.* En cartera.—*Ramón Gavalda Ribas*. En cartera el seu bonic sonet.—*Ramonet*. Ni el *Papitu* li publicaria perquè encara no est tant bacó.—*J. Guitart i Valenti*. Li remerciem les seves encoratjadores paraules. Verdaderament la nostra revista s'ha imposat entre'l jovent de Catalunya per la seva tasca definida de protecció vers els que han d'esser les nostres figures de demà. Les mercès més expressives pels seus intents de propaganda.—*Miquel Gomez Raventós*. Té molta facilitat però li manquen encara molts estudis de versificació.—*J. M. Gasull*. Ens han enternit el cor i amb llàgrimes als ulls... les hem tirades al cove.—*Agna Sené d'Aymà*. Anirà; mercès.—*Joan Capdevila i Rovira*. La poesia en cartera; la prosa està bé però l'assumptu es quelcom incoherent.—*Pere Solà Marimón*. Si es tan poqueta cosa!—*Miquel Alamany Vilà*. Amb franquesa; el tò amputós an que està redactat «Reviscolament», no'ns agrada perquè resulta exagerat.—Queden lletres per a contestar.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Molins de Rei	Ptes. 0'25 mes.
Províncies	> 0'75 trimestre.
Extranger	> 1'25 >

Redacció a Barcelona: Rosselló, núm. 248, 3.er, 2.^a

Redacció i Administració: Alfons I d'Aragó, núm. 39

Imp., Alfons I d'Aragó, n.º 39.—MOLINS DE REI